

بمناسبت روز ولادت حضرت زینب (سلام الله علیها) و روز پرستار - 24 / بهمن / 1394

قسمتی از بیانات در دیدار جمعی از پیشکسوتان جهاد و شهادت و خاطره‌گویان دفتر ادبیات و هنر مقاومت

به نظر من بنیانگذار بنای حفظ حوادث با ادبیات و هنر، زینب کبری (سلام الله علیها) است. اگر حرکت و اقدام حضرت زینب نمی‌بود و بعد از آن بزرگوار هم بقیه‌ی اهل بیت (علیهم السلام) - حضرت سجاد و دیگران - نمی‌بودند، حادثه‌ی عاشورا در تاریخ نمی‌ماند.

بله، سنت الهی این است که این گونه حوادث در تاریخ ماندگار شود؛ اما همه‌ی سنتهای الهی عملکردش از طریق ساز و کارهای معینی است. ساز و کار بقای این حقایق در تاریخ این است که اصحاب سر، اصحاب درد، رازدانان و کسانیکه از این دقایق مطلع شدند، این را در اختیار دیگران بگذارند.

1384/شهریور/31

قسمتی از بیانات در دیدار جمعی از پرستاران

پرستار فرشته‌ی رحمت برای بیمار است. آن وقت که بیمار از همه جا دستتش کوتاه است، در آن ساعاتی که حتی همسر، فرزندان و پدر و مادر بیمار هم بالای سرش نیستند، چشم امیدش بعد از خدا به پرستار است و این پرستار است که مثل ملائکه‌ی آسمانی، مثل فرشتگان رحمت، به دردها، مشکلات و نیازهای جسمی و عاطفی او پاسخ می‌دهد؛ اینها خیلی مهم است؛ اینها پیش خدای متعال فراموش نمی‌شود. البته ممکن است هیچ چشمی هم این رحمت شما را نبینند. خیلی از زحماتی که شما می‌کشید و رنجهایی که می‌برید، کسی آنها را نمی‌بیند. گاهی یک لبخند شما به بیمار دل افسرده، به او جان دوباره می‌دهد. چه کسی این لبخند را می‌بیند؟ چه کسی آن را به حساب می‌آورد؟ چه کسی یک معادل و پاداش مالی و پولی در مقابل این لبخند می‌گذارد؟ هیچکس؛ اما کرام الکتابین می‌بینند؛ محاسبه‌گران میزان الهی همین لبخند شما را می‌بینند. اگر در عوض لبخند، اخم هم بکنید، اخم شما را هم می‌بینند. هیچ حسن و هیچ سیئه‌یی از دید تیزبین حسابگران دیوان الهی و میزان الهی غائب نیست. قدر این کار و این خدمت بالرزش را بدانید. اگر یک وقت دیگران قدرناشناصی کردند، خود شما قدر این کار را بدانید؛ این کار بسیار کار مهمی است. در روایت هست که کسی که بر سر بیمار می‌رود، مثل کسی است که در رحمت الهی غوطه ور می‌شود. ممکن است بعضی تعجب کنند که مگر بر سر بیمار رفتن چه خصوصیتی دارد. خود شما که نیاز بیمار و تأثیر کار خودتان را می‌دانید، می‌فهمید که چرا چنین پاداش بزرگی برای بیماردار و پرستار گذاشته شده است؛ چون تأثیر آن تأثیر غیرقابل محاسبه و برتر از محاسبات معمولی است. روحیه دادن به مریض گاهی از دادن داروی او بسیار حیات بخش تر و مؤثرتر است؛ این روحیه را شما می‌دهید. در دعاها می‌خوانیم: «اللهم اتی اسئلک موجبات رحمتك»؛ رحمت الهی را که بی محاسبه و بی جهت به کسی نمی‌دهند؛ باید التماس کرد پیش خدا تا موجبات رحمت را به ما بدهد؛ یعنی آن کاری را انجام بدھیم که موجب رحمت می‌شود، تا بعد خدا رحمت خودش را بفرستد. این کار، برترین موجبات رحمت است، که خیلی مغتنم و خیلی بالرزش است. این، آن نکته بی بود که مایل بودم شما توجه کنید و بدانید مشغول چه کار بالرزشی هستید.

دفتر مقام معظم رهبری
www.leader.ir

1383/تیر/03